अपूर्वशर्वरीशान्तलीनिभानुश्रियं दधे ॥३८७॥
रिपुकण्ठाटवीष्वासीद्यस्य धाराधरः पतन् ।
तद्वधूनेत्रकुण्डैस्तु जलाधिक्यमधार्यत ॥३८८॥
अपूर्वो यत्प्रतापाग्निः प्रविश्योर्वीं द्विषां न्यधात् ।
नारीनेत्रेषु नीरिमीं मन्दिरेषु तृणाङ्कुरान् ॥३८९॥
यस्य पाणिप्रणयितां कृपाणे समुपागते ।
कबन्धेभ्यः परोनृत्यं न व्यधत्त द्विषद्बले ॥३९०॥
तस्याव्यपोह्यमाहात्म्या देवी दिव्याकृतेः प्रिया ।
तिष्णुशक्तिः क्षितिं प्राप्ता रणारम्भाभिधाभवत् ॥३९१॥
स हि जन्मान्तरे पूर्वं द्यूतकारोऽभवत् किल ।
कदापि प्राप निर्वेदं सर्वस्वं कितवैर्जितं ॥३९२॥
देहत्यागोद्यतोऽप्यासीत् प्राप्यं किं च विचिन्तयन् ।
न पर्यन्तेऽप्युपेक्षन्ते कितवाः स्वार्थसाधनं ॥३९३॥
अबन्ध्यदर्शनां विन्ध्ये देवीं भ्रमरवासिनीं ।
द्रष्टुमैच्छद्धराकांक्षी निर्व्यपेक्षः स्वजीविते ॥३९४॥
भ्रमरैः शङ्कुपुच्छाद्यैः खण्ड्यमानस्य देहिनः ।
तदास्पदं हि विशतो दुर्लंघ्या पञ्चयोजनी ॥३९५॥
स वज्रशङ्कुपुच्छानां धीमांस्तेषां प्रतिक्रियां ।
देहेऽवश्यपरित्याज्ये मन्वानोऽभूद्दुष्करां ॥३९६॥